

Votar, jo? Au va! No, gràcies.

Serà molt greu, però la nit de les eleccions no sabrem quants diputats independentistes hi haurà al Parlament perquè desconixerem quins d'ells -de tots els partits entrants- ho seran. Només haurem pogut votar una llista que es definirà o no independentista, però l'elecció serà d'uns partits i no d'uns diputats. No ens trobem en les condicions mínimes de garanties democràtiques per poder escollir entre independència i subordinació, i l'autonomisme actual només ens portarà al fracàs i a la frustració nacional. Mentre aquest autonomisme estigui legitimat per la participació, mai no tindrà la necessitat de sentir i d'obeir el Poble. Cal, doncs, eliminar la mínima justificació que té per seguir administrant les misèries i per continuar anestesiant el poble, i aquesta mínima justificació és la participació electoral. El sistema autonomista es protegeix, i votar avui dia és retroalimentar-lo i enfortir la roda de hámster que ens empresona.

Els qui prediquen que es pot arribar a la independència per un camí curt, a través d'assolir 68 diputats amb una participació poc superior al 50%, és perquè no creuen ni que ara hi hagi ni que es pugui arribar mai a tenir una majoria social independentista. La independència, però, no es pot fer com qui comet un cop d'estat, per la nit i entre pocs; voler aconseguir 68 diputats amb poca participació, a banda de requerir més de tres legislatures, és obviar la necessitat del suport social per fer irremeiable un procés tan greu com és l'emancipació política, i alhora endarrerir-lo quatre anys mitjançant la legitimació autonomista del Parlament.

Cal recordar que la legitimitat no neix de la legalitat; si així fos, el règim franquista fóra legítim. En democràcia, la legitimació només emana de la participació en les contesses electorals, i una participació inferior al 50% en les eleccions a un Parlament autònom ens evitarà hipoteques de la mateixa manera que la participació de poc més del 49% impedeix que cap organisme internacional ens obligui a assumir l'Estatut del 2006, retallat o no.

Tenim veus que afirmen que el sistema igualment es mantindria malgrat una participació tant baixa, i posen com a exemple els EUA. Cal recordar a aquests visionaris que els EUA -a diferència nostre- tenen força més de 30 anys de democràcia i cap dictadura militar a les espatlles; per tant aquí, ni és viable ni ningú no es pot permetre de fer rutilar una democràcia d'esquenes a la participació: no tingueu cap dubte que la caiguda de l'alcalde Hereu començà amb el fracàs participatiu de la consulta sobre la Diagonal.

El procés d'independència només és realista i factible des de la construcció de dos pilars estructurals, a saber, la tasca de creació i expansió d'una xarxa territorial que abasti transversalitat ideològica de la societat, i la tasca de definició de les futures estructures d'Estat amb la implicació de tots els estrats econòmics i professionals. Per sort, aquestes dues grans columnes ja són en construcció i -lluny de tota frivolitat- podem dir que en estat avançat, tot i que res no ens assegura l'èxit final. El Bloc Sobiranista Català aposta per aquesta via, la creu madura i considera obligada, i confia que farà llum al moment oportú i avançarà amb pas ferm en els propers mesos.

Després de les eleccions, on veurem que l'esperit del 10 de juliol no era pas tenir només cinc-deu diputats al Parlament, primer caldrà guarir les ferides que el país haurà patit en aquesta contesa desventurada, i en segon lloc ens caldrà refer ponts per restablir i ampliar la unitat de partits i plataformes, totes catalanistes, parlamentàries o no, en la consecució d'un Estat propi en els propers tres-quatre anys.

Enric Ainsa i Puig

Cap de llista del Bloc Sobiranista Català

Novembre de 2.010